

Associació
Catalana
d'Expresos
Polítics
del Franquisme

Comunicat de l'Associació Catalana d'Expresos Polítics del Franquisme

HA MORT ENRIC PUBILL

L'Associació lamenta comunicar que, ahir, 29 de març, el nostre president Enric Pubill i Arnó va deixar d'existir en tornar de Madrid on havia assistit a un sentit homenatge a Marcos Ana i a la primera d'una sèrie de representacions de «A voz ahogada», una obra de teatre que recrea la vida dels presos polítics al Penal de Burgos.

Enric Pubill s'integrà, el 1947, en el moviment Escolta, on entra en contacte amb les JSUC iniciant una militància que després passarà al PSUC. El desembre 1949 la policia el deté amb un nombrós grup de la JSUC. Portat a *Jefatura* de la Via Laietana hi romandrà trenta-un dies amb continuats interrogatoris acompanyats de tortures. Jutjat en consell de guerra serà condemnat a divuit anys de presó dels quals en complirà deu entre la Model i el Penal de Burgos. En sortir en llibertat condicional passarà tres anys desterrat a Madrid. En tornar a Barcelona mantindrà contactes amb el PSUC treballant en les Comissions de Solidaritat amb els presos polítics i després com a responsable de propaganda del PSUC en el seu barri del Poble Nou.

Treballarà des del seus inicis en l'Associació Catalana d' Expresos Polítics del Franquisme de la qual d2003 en serà President. Serà un dels impulsors del Memorial Democràtic, del qual en serà membre de la Junta de Govern i President del Consell de Participació, treballant en la recuperació de la memòria històrica de la lluita antifranquista i participant en la promulgació de les Lleis de Memòria.

Fins el final desenvoluparà, entre altres activitats, una gran tasca pedagògica en escoles i instituts. Col·laborarà amb el Parlament de Catalunya en els temes de recuperació del que va ser la lluita per la democràcia i defensant els interessos de les víctimes de la repressió de la dictadura.

Ha mort «al peu del canó», en el tren amb el qual tornava a Barcelona. I quan en arribar a Zaragoza la vida va escapar-se del seu cos cansat, una companya que l'acompanyava va explicar a la resta dels viatgers del vagó qui era aquella persona que s'estava morint. El silenci i el respecte de la resta de viatgers va ser el darrer homenatge a una vida lliurada a construir un món millor en el qual, com va dir el poeta, hi hagués «pa i roses per a tothom».

30 de març de 2017